

עפ"ת 9967/11/16 - עמיחי מרקוביץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

30 ינואר 2017

עפ"ת 9967-11-16 מרקוביץ נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת נאוה בכור
המערער
עמיחי מרקוביץ

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

נוכחים:

המערער בעצמו

ב"כ המשיבה עו"ד יולנדה טולדנו

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. בפניי ערעור על פסק דינו של בימ"ש לתעבורה בפתח תקווה בתת"ע 7932-08-15 מיום **21.9.16**, בו הורשע המערער לאחר ניהול הוכחות בעבירה של שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית והושתו עליו קנס ע"ס 1800 ₪, פסילה בפועל לתקופה של 7 ימים, ופסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום **13.3.15** נתפס המערער בכביש 444 כשהוא משתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכב בתנועה.

2. מטיעוני המערער עולה כי שגה בימ"ש קמא בכך שהרשיע אותו בעבירה נשוא כתב האישום. בדו"ח נרשם מפי המערער כי הסתכל ב-GPS, ובבימ"ש שינה השוטר גרסתו וטען כי המערער הסתכל ב-GPS שבטלפון.

השוטר כלל לא ציין את פרטי הטלפון -שאז ניתן היה לראות כי מדובר במכשיר GPS ולא במכשיר טלפון נייד.

עמוד 1

עוד נטען כי השוטר רן רובינשטיין טען כי ראה את המערער עובר את העבירה בכביש 444 אך עצר אותו בכביש 44, אולם משביקש המערער במהלך ההוכחות כי השוטר יסמן את מקום העצירה על המפה- התנגד לכך התובע, ובימ"ש קיבל את ההתנגדות ולא הסכים להצגת המפה וסימון מקום העצירה (פרו' עמ' 4).

עוד נטען כי השוטר ציין כי עצר את המערער בקילומטר ה-21 בכביש אולם אינו ידוע לומר באיזה ק"מ ביצע המערער את העבירה. בנוסף, השוטר משנה במהלך עדותו את גרסתו ואינו זוכר פרטים חשובים.

טעה בימ"ש קמא בכך שלא נתן משקל לעובדה לפיה כל אחד מהשוטרים מתאר כביש אחר.

כך, בניגוד לעדות הנ"ל, השוטר הראל ישראל טוען מספר פעמים בעדותו כי המערער נעצר בכביש 483 (פרו' עמ' 6 ש' 1-22), למרות שמדובר במקום אחר לחלוטין מכביש 444 אותו מציין השוטר רובינשטיין.

בהכרעת דינו נתן בימ"ש קמא משקל מכריע לטענת השוטרים לפיה היו עמו בקשר עין רציף, תוך התעלמות מכך שבהמשך טען השוטר הראל כאמור כי לא יכול להיות קשר עין.

מעדותו של השוטר הראל ישראל עולה כי היה נתיב אחד בכביש ועל כן לא יכלו להיות עימו בקשר עין (פרו' עמ' 6 ש' 14-27) ולאחר מכן מעיד כי קיים סיבוב בכביש כשלטענתו "אף אחד לא מסוגל להיות משני הנתיבים ולהיכנס לנתיב אחד ולהיות בקשר עין" (פרו' עמ' 8 ש' 1-3).

בנוסף, התובע הפך את חתימת המערער על הדו"ח -להסכמה לכתוב בו, כאשר ברור כי המערער אינו מסכים לאמור בדו"ח והחתימה מאשרת רק את קבלתו לידיו.

עוד נטען כי בנסיבות אלה, השוטרים עצרו את המערער בגין אי חגירת חגורת בטיחות אולם משהתברר כי יש לו אישור לנוסע ללא חגורה בשל נכותו- החלו לנסות ולהפלילו בעבירה אחרת.

בכל הנוגע לגזר הדין- בימ"ש קמא טעה בעונש החמור שהשית על המערער, מקום בו בגין עבירה שדינה ברירת קנס של 1000 ₪ השית עליו את כל העונשים הנ"ל, כל זאת רק משום שמיצה זכותו להישפט ולנהל הוכחות כיוון שלא השתמש בטלפון נייד.

ברע"פ 5465/13- נקבע קנס נמוך הואיל והמשטרה לא שינתה את הדו"חות ולא הזהירה את הנאשם שם כי אפשר שיקבל עונש חמור יותר ככל שיגיע לבימ"ש.

בעקבות הפסילה שהושתה עליו בסמוך לפני ראש השנה ועל כן לא יכול היה להגיע לארוחת חג ונוצרה לו אי נעימות עם משפחתו.

המערער הינו נכה גפיים תחתונות עם בעיה קשה ברגל שמאל המתקשה מאוד להתפרנס בשל נכותו וזאת לאחר שנים בהן כלל לא הועסק. השתכרותו נמוכה והיא ע"ס 3,500 ₪ בחודש.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש לבטל את הכרעת דינו של בימ"ש קמא ולזכותו, ולחילופין- להפחית את סכום

הקנס ולבטל את הפסילה על תנאי, מקום בו הרכב משמש לו לרגליים ובלעדיו לא יוכל לתפקד כלל.

3. מטיעוני המשיבה עולה כי כל טענותיו של המערער נוגעות לשאלות שבעובדה ומהימנות וערכאת ערעור אינה מתערבת בקביעות כאלה אלא במקרים חריגים ביותר בהן מתקיימות סתירות הנוגעות לשורשו של עניין, ואין כאלה בענייננו.

כפי שציין בימ"ש קמא בהכרעת דינו- מעדותם של השוטרים עולה כי תארו תיאור דומה של האירוע.

הטענה לפיה לא היה מקום להשית קנס הגבוה יותר מאשר זה שהיה קבוע בדו"ח המקורי- מנוגדת לאמור בסעיף 230 לחסד"פ שקובע כי במקרה ואדם מורשע בקשר לדו"ח בגינו ביקש להישפט - יוטל עליו קנס בקשר לאותה עבירה, שלא יפחת מהאמור בדו"ח.

על כן אין מניעה כי יושת קנס גבוה יותר, וכל נאשם המבקש להישפט- לוקח סיכון זה על עצמו.

בנוסף, מהרישום התעבורתי של המערער עולה כי לחובתו 59 הרשעות, ובכלל זה- נתפס חמש פעמים בעודו מדבר בטלפון תוך כדי נהיגה כפי הורשע בתיק זה.

על כן בנסיבות העניין - אין מקום להתערב בעונש.

4. דין ומסקנות

לאחר שעיינתי בנימוקי הערעור, מצאתי כי דין הערעור להידחות.

מהכרעת הדין של בימ"ש קמא עולה כי התרשם מעדויותיהם של שני השוטרים שהעידו בפניו, ציין במפורש כי "התרשם מהופעתם בפניו" (עמ' 14 להכ"ד ש' 17-18), ומצא אותם מהימנים ואמינים בנסיבות אלה. וכך נקבע בהכ"ד-

"התרשמתי כי השוטרים שיקפו באופן מלא ומפורט את אשר התרחש והנני מעדיפה את גרסתם על פני גרסת הנאשם"
(שם, עמ' 16 ש' 1-2)

בימ"ש מתייחס באריכות לתוכן עדויותיהם של השוטרים, מצא אותן קוהרנטיות וסדורות- הן לעניין שמירת קשר עין רציף עם המערער, מקום ביצוע העבירה, ושניהם מציינים במפורש כי ראו את המערער אחוז במכשיר טלפון נייד בידו הימנית ומשוחח.

טענותיו של המערער כאילו דיווחו השוטרים על מקומות שונים של ביצוע העבירה, אינה נכונה נוכח עיון בפרוטוקול עדותם בבימ"ש קמא, ממנו עולה כי שניהם דיווחו על ביצוע העבירה בכביש 444, כשהשוטר הראל אף מציין כי בפועל נעצר רכבו של המערער בכביש 483 בשל טווח העצירה של הנהג לאחר הכריזה כי יעצור

(פרו' עמ' 4 ש' 27; עמ' 6 ש' 14-15, ש' 18-19).

אף טענותיו של המערער בכל הנוגע לקיומו של נתיב אחד בכביש וקיומו של קשר עין רציף עמו ע"י השוטרים-מקבלים התייחסות בהכרעת הדין, מקום בו השוטר הראל מסביר כי מדובר בעיקול כביש בו הופכים שני הנתיבים לנתיב אחד (פרו' עמ' 6 ש' 26-27), וממילא מעידים כאמור שני השוטרים מפורשות אודות קיומו של קשר עין רצוף עמו (פרו' עמ' 4 ש' 27; עמ' 7 ש' 24).

יש לציין כי בימ"ש קמא אף התייחס בהכ"ד לגרסתו הראשונית של המערער בעת האירוע כפי שמובאת במזכר שערך השוטר הראל לפיה ענה המערער "**אני יודע שהחזקתי פלאפון ביד" (ת/2)** ואף חזר על כך במפורש בעדותו בבימ"ש תוך שהוא מדגיש כי היה ברכב מכשיר טלפון נייד ולא מכשיר ג'י פי אס כנטען (פרו' עמ' 8 ש' 24-29).

אף ניסיונו של המערער להראות כאילו ישנה סתירה בין גרסאות השוטרים, נוכח העובדה כי בדו"ח שערך השוטר רובינשטיין מובא מפי המערער כי אמר "**הסתכלתי על הפלא** (פלאפון- כפי שהעיד השוטר בבימ"ש פרו' עמ' 3 ש' 17-18) **לגבי ג'י. פי. אס" (ת/1)** - אינה מהווה סתירה כלל, הואיל והשוטר הראל, בחקירתו הנגדית עת נשאל על כך, מסביר כי הדברים הנ"ל- נאמרו לו ע"י המערער בעת שעצר אותו ברכבו, והדברים המצוינים בדו"ח- נאמרו ע"י המערער לשוטר רובינשטיין בעת כתיבת הדו"ח (פרו' עמ' 9 ש' 1).

השוטר רובינשטיין אף חזר והעיד בבימ"ש לעניין דבריו הנ"ל של המערער אליו (פרו' עמ' 3 ש' 22-23) בעת רישום הדו"ח (עמ' 5 ש' 13-14) - כפי שמעיד השוטר הראל כאמור- תוך ציון במפורש בעדותו כי ראה במו עיניו את מכשיר הטלפון הנייד שנראה מסוג "סמסונג 3" עם מסך מגע (פרו' עמ' 3 ש' 13, ש' 16; **ת/1**).

למותר לציין כי לא זו בלבד שהסבר זה הינו סביר, הגיוני ומתיישב עם השכל הישר, אלא אינו סותר, מקום בו בשתי הגרסאות- מודה המערער כי אחז במכשיר טלפון נייד, לצורך כזה או אחר.

בנסיבות אלה לא מצאתי כי נפל פגם בהערכתו של בימ"ש קמא את העדויות והראיות שהונחו בפניו, כמו גם במסקנות המשפטיות אליהן הגיע על בסיסן.

יתרה מכך, בנימוקי הערעור דהיום, לא העלה המערער טיעונים חדשים או ראיות נוספות שלא היו בפני בימ"ש קמא, ובאופן שיש בו כדי להפוך את הקערה על פיה בכל הנוגע להוכחת יסודות העבירה בה הורשע מעל לכל ספק סביר.

הלכה פסוקה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בממצאי מהימנות ועובדה שנקבעו ע"י ערכאה דיונית אלא במקרים חריגים.

וכך מובא לעניין זה ברע"פ 2864/11 ישי סימן טוב נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 18.4.11)-

"במקרה דנן המבקש הורשע על סמך קביעות עובדתיות וממצאי מהימנות. למעשה בטיעוניו בבקשה זו לא מעלה המבקש טענות חדשות, אלא חוזר על מרבית הטענות שנטענו ונדחו על ידי ערכאת הערעור. כמו כן, לא מצאתי בטיעוניו של המבקש כל בסיס להתערבות בקביעות העובדתיות ובממצאי המהימנות של בית משפט השלום, אשר אושרו על ידי בית המשפט המחוזי, וזאת גם לאור ההלכה המושרשת, כי בית משפט שלערעור אינו מתערב בממצאים עובדתיים ובממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, זאת במיוחד כאשר מדובר בבקשת רשות ערעור, אלא במקרים חריגים ביותר (ראו ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918, 924 (2001); ע"א 8566/06 אמריקור שירותי ניהול וייעוץ (1987) בע"מ נ' מליבו ישראל בע"מ, פס' 28 לפסק הדין (טרם פורסם, 8.11.2009)). כפי שציין בית משפט זה: "כידוע, לערכאה הדיונית, אשר בידה הופקדה מלאכת ההתרשמות מהעדים, משפט גופם, מהתנהגותם ומאופן מסירת עדותם, יתרון ברור על ערכאת הערעור, אשר הכלים העומדים לרשותה מוגבלים הם ... נוכח דברים אלו חזר בית משפט זה פעמים רבות על ההלכה שלפיה ברגיל לא נוהגת ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית. הלכה זו תקפה ביתר שאת במקרים בהם העובדות נקבעו על יסוד התרשמות ישירה מן העדים ... ברי כי במקרים אלו המשקל הרב שיש להתרשמותה הבלתי-אמצעית של הערכאה הדיונית מהעדים וליכולתה לתור באופן ישיר אחר אותות האמת שנתגלו בעדויותיהם משפיע על היקפה המצומצם של התערבות ערכאת הערעור בממצאיה של הערכאה הדיונית, התערבות שתעשה אך במקרים חריגים ונדירים כאשר נפלה טעות של ממש במסקנותיה ובקביעותיה של הערכאה הדיונית והיא ברורה על פניהם (ראו ע"פ 4629/09 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 18.11.2009). ראו גם ע"פ 6395/05 אלי וקנין נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 25.1.2007); ע"פ 5822/08 טרייטל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.3.09))."

לאור האמור, לא זו בלבד שלא מצאתי פגם בהכרעת דינו של בימ"ש קמא, אלא שעיון בעדותם של השוטרים לגופו של עניין אינו מעלה דופי במהימנותם של השוטרים שאף התרשם מהימנותם כאמור.

אף לעניין גזר הדין-לא מצאתי כי יש מקום להתערבותה של ערכאת הערעור.

טענתו של המערער לפיה יש לבטל את הפסילה המותנית בשל נכותו, והיותו של הרכב לו לרגליים בלעדיו אינו יכול לתפקד- אין לה מקום שעה שלחובותו גיליון רישום תעבורתי עב כרס, ממנו עולה כי לחובתו **לא פחות מ-58 הרשעות תעבורה(!)**, בין השנים **1985-2014**, ובכלל זה- מעבר באור אדום וחציית קו הפרדה רצוף,

כמו גם מספר הרשעות קודמות בגין שימוש בטלפון נייד במהלך נהיגה, עבירה בה הורשע בתיק זה.

כך הם פני הדברים בכל הנוגע ל**קנס** שהושת עליו.

בהתאם **לסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982**, משעה שביכר הנאשם להישפט בגין דו"ח תנועה שקיבל ולנהל משפט הוכחות, אין בית המשפט כבול עוד לסכום הנקוב בהודעת תשלום הקנס (ראו: ע"פ (י-ם) 2452/08 **נעם פדרמן נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, מיום 23.7.08)).

בעניין זה - לא התעלמתי מפסיקת בית המשפט העליון ברע"פ 5465/13 על עזר מור נ' מדינת ישראל, אך מקום בו עסקינן במערער שהוא רציביסט מובהק בתחום התעבורה, ובכלל זה בעבירות חמורות מאוד, שניהל הליכים עד תום בתיק זה, לא כל שכן מקום בו מדובר בעבירה שהקנס הגבוה שנקבע לצידה מעיד על החומרה הרבה ששיווה לה המחוקק, הרי שיש בסכום הקנס שהושת על המערער ע"י בימ"ש קמא משום **סכום סביר**.

לאור כל האמור- דין הערעור להידחות.

ניתן והודע היום ג' שבט תשע"ז, 30/01/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת